

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de MI
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu
Str. Șaguna 8

<p>Abonamentul: Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.</p>	<p>Articole și corespondențe se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.</p>	<p>Prețul inserțiilor un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.</p>	<p>Abonamentele și inserțiile se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45</p>
--	--	--	---

Revoluție națională

Intr'una din aceste zile vorbeam cu un tânăr preot din Sibiu despre sensul adevărat al revoluției, în legătură cu marile prefaceri spirituale ce le trăește azi neamul nostru. Dânsul făcea observația justă că altceva este revoluția și altceva aventura. Evenimentele franceze dela sfârșitul veacului al 18-lea nu se pot numi revoluție, ci aventură; la fel răsturnările comuniste din Rusia. Prin revoluție un neam își regăsește autenticitatea propriei firi, revine la izvoarele sale de viață și de inspirație; prin aventură o ia razna dus de mirajul unei utopii, a unui sistem construit de mintea înflăcărată a unui doctrinar, fără să țină seama de realitățile de temelie ale ființii sale. Aventura e o pornire în necunoscut; ea atestă în viața unui neam un moment în care s'a pierdut bunul simț, echilibrul sufletesc, un moment în care abstracțiunea și-a subordonat viața. Aventura e o etapă de anormalitate în viața unui popor; prin ea se desfigurează și se oboșește substanța etnică și, dacă națiunea respectivă rămâne prea mult timp pe acest drum, înșaiși existența ei ajunge în pericol.

Revoluția, dimpotrivă, redă unui popor adevărata respirație și sănătate. Din ea soarbe putere durabilă.

Pilda celei mai desăvârșite revoluții este creștinismul care nu a cuprins numai un popor, ci mai multe. Prin el omenirea și-a scos la lumină și la eficiență puteri atât de mari și de-o astfel de calitate, încât ea trăește de două mii de ani din ele, fără a le fi epuizat. Nu vrem să spunem că aceste puteri sunt pur omenești, dar originea lor nu importă când principalul lucru este să arătăm că prin revoluție intră pe arena vieții și se pun la dispoziția omului mari puteri, indiferent de unde.

Durata și sănătatea vieții colective, iată cele două virtuți cu cari se prezintă la exterior adevărata revoluție, indiciile prin cari se constată apropierea ei de sensul înalt al ace-

stui cuvânt. Judecând din acest punct de vedere, I. P. S. Sa Mitropoliul Nicolae a avut dreptate când a spus odată (Un neam, o voință, un avânt) că un neam are o singură revoluție în istoria sa. O revoluție nu este o tulburare de suprafață a vieții, ci o mișcare a adâncurilor, cu repercusiuni durabile. Revoluția se prezintă la exterior cu atributele statorniciei și ale sănătății morale, pentru că restabilește în adâncuri adevăratele, autenticele norme de existență. Revoluția exprimă același înțeles cu cuvântul biblic *metanoia*, schimbarea de cuget, înțelegând prin cuget rațiunea adâncă a inimii, iar prin schimbare o revenire la adevărata funcțiune a acestei rațiuni adânci și totale a ființei noastre.

Două rezultate strâns împletite produce adevărata revoluție: personalitatea și comuniunea în iubire. Pe amândouă le-a produs creștinismul și pe amândouă le produce o adevărată revoluție națională. Comuniunea produsă de revoluția creștină e Biserica, cea produsă de adevărata revoluție națională e națiunea. Intre națiune și Biserică există însă o strânsă legătură, întrucât nu se poate încheia o națiune fără elementul harismatic al credinții, al iubirii reciproce cu o putere mai presus de fire. Nici personalitatea în cadrul națiunii nu se poate naște fără elementul credinții. Așa încât se poate spune că revoluția fiecărei națiuni e premeasă și ajutată de revoluția religioasă.

Vom ilustra puțin în cele ce urmează aceste afirmații.

Revoluția trebuie să aducă o înălțare a omului și a colectivității, nu o coborâre a lor. Altfel nu are nici un rost. Înălțarea omului se poate face pe o singură linie: dela ființă instinctuală, supusă impulsurilor subomenești, demoniului sau animalicului, spre personalitate. Starea aceea inferioară în om se datorește absenței sentimentului de răspundere, nepăsării față de problema veșniciei. Eul responsabil apare în om numai când se

trezește stând ca eu «în fața lui Dumnezeu». Înainte de aceea e o ființă de masă. Caracteristica masei este indiferența față de aspirațiunile spirituale; ea e o aglomerație de ființe robite de forțele subumane. În general nu există o coeziune între aceste ființe de masă; dacă se realizează uneori câte o mișcare solidară, ea e purtată de acele forțe inferioare și nu durează decât puțin timp. Masa se transformă în comunitate numai simultan cu nașterea personalităților responsabile, având ca cel mai puternic temeiul experiența apropierii lui Dumnezeu.

Iată cum se exprimă despre aceste lucruri H. Sauer: «Starea sufletească a omului de masă e una cu a morții lăuntrice. E clar că această stare nu poate fi înlăturată nici prin cea mai atentă influință omenească... Fenomenul acesta — care se referă la voință — de robire a eului, de demonizare a sufletului, decide în ultima instanță asupra consistenței sau inconsistenței spirituale a unui popor; de el depinde dacă este sau devine un popor spiritual, sau decade dela o înălțime spirituală la starea unei mase în continuă fierbere, condusă de instincte, de lumini înșelătoare, a unei mase care nu poate fi reținută în momentele grele decât prin panem et circenses.

Preludiul acestei stări este tocirea spirituală și religioasă. Unde a devenit lucru indiferent tot ce reprezintă o valoare spirituală, ce trezește venerație, ce se înalță din îndemnul Părinților... unde nu sunt apreciate decât valorile inferioare, nemijlocite ale vieții trupesti, plăcerea, viața, avuția, — unde Dumnezeu, virtutea, nemurirea sunt numai sunet și fum, acolo e prezent acel prelude al dezastrului spiritual în care se scufundă înflorirea unui popor» (Abendländische Entscheidung, p. 252—3).

Și iată cum poate scăpa omul de această stare, cum poate deveni personalitate, iar colectivitatea din care face parte, Biserica și națiunea: «Trebuie redat omului eul său înaintea lui Dumnezeu... Primul sunet al credinții și al rugăciunii este totodată eliberare din existența de masă, este un pas spre comunitate, căci rugă-

ciunea este sabie împotriva demonilor și în privința socială. Alungarea aceluia demon surd și mut al nepăsării față de veșnicie este împăcarea spiritului dat de Dumnezeu. Omul care a învățat dela Hristos să se roage, va deveni mai întâi capabil să lupte împotriva sa însuși, a învățat să-și pună toate puterile în serviciul obștesc cu cea mai mare smerenie... De ideea religioasă a personalității se leagă trei lucruri: mântuirea de robia internă sub subomeneșul masei; o raportare personală către realitatea lui Dumnezeu; iar în ce privește locul său în lume, noțiunea datoriei de-a servi, de-a preamări pe Dumnezeu prin acest serviciu (prin urmare tocmai opusul ideii *drepturilor* individului din concepția iluministă)» p. 258.

Ni se pare că în această stare nenorocită de masă a fost lumea conducătoare românească din epoca anterioară zilelor noastre. Poporul, deși era amenințat de valurile acestei desagregări, păstra încă cheagul comuniunii datorită credinții sale în Dumnezeu și Bisericii naționale. Comuniunea religioasă îi ținea loc de comuniune națională. Starea de națiune era ascunsă și ocrotită ca o virtualitate de viitor în sânul matern al comuniunii religioase, al coeziunii bisericesti ortodoxe.

Astăzi avem semne importante că, ajutată de puterile de credință ale creștinismului nostru, și-a început desfășurarea revoluția națională, descoperirea noastră ca națiune. Dacă o revoluție națională e un pas înainte dela revoluția religioasă, cu ajutorul puterilor așezate într'un popor de această revoluție, atunci ni se pare că putem spune că, indiferent de împrejurările externe viitoare, poporul nostru a intrat într'o fază decisivă, în cea de națiune, prin mișcarea legionară, în ce privește conștiința de sine, solidaritatea națională și întemeierea ei pe temelii seriozității și trăinicieii religioase.

Desigur că ultima verificare o vor da, pentru cei ce privesc dela exterior lucrurile, cele două criterii amintite: durata și reala însănătoșire a vieții românești.

D. S.

* FOIȘOARA *

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(15) De protopopul Gh. Maior

Dacă vorba nesocotită a unui intelectual îți cade greu, vorba greșită a unui țaran nu trebuie să te supere niciodată. Un intelectual se ține trecut prin școli, capabil de reflexiune și autocritică; nesocotințele lui sunt mai vinovate și deci și trebuie judecate mai aspru decât ale țaranului lipsit de carte, dar dotat cu atâta bun simț natural cât nu au adeseori cinci domni cari se cred bine crescuți. Dacă a rostit acesta ceva jignitor, mai

totdeauna n'a găsit forma de exprimare dorită de el, ori „l-a luat gura pe dinainte” din obișnuință, ori expresia i se pare atâta de naturală, încât nici nu mai știe că „nu se cade” a o folosi, deci mai totdeauna greșește, nu intenționează să te jignească, afară de cazul, că prin atitudinea ta l-ai provocat.

Poți tu deosebi dreptatea de om și a o trata astfel? Chiar când e vorba de dreptatea ta, o poți vedea real înaintea ochilor tăi, separată de tine, și judeca obiectiv? Poți tu să-i dai dreptate, când o are, chiar și dușmanului tău de moarte și când ar reclama-o față de tine, și să nu o dai mamei tale, când n'o are? Atunci în adevăr ești de preot.

Și te poți mulțumi pe urma muncii tale numai cu răsplata conștiinței, cu binecuvântarea păstorilor și a lui Dumnezeu

și cu mângăierea câtorva prieteni intimi? Ori ai lipsă de așaj, de reclamă, de comunicare către cei mari? Tu ai să faci preoție lui Dumnezeu și pentru ceice El îți i-a incredințat. Cei mari sunt puși să vadă ce faci și să te încurajeze, dar fără a reclama tu, fără a petiționa ori a pune oamenii să ți-o exopereze. Asemenea încurajări sau distincțiuni, după mine, n'au nici o valoare. Și vai câți umblă în rупtul capului după ele! Dar dacă niciodată nu ți-ar veni, ai garanția, că nu te va dura? Poți socoti că așa vrea Dumnezeu? Preotul nu poate vorbi de merite.

Datoria lui e largă ca viața tuturor și ține cât zilele lui. Niciodată nu poți face mai mult decât: datoria. Și unul și-o face mai bine și altul mai puțin bine, deci se se distinge în împlinirea datoriei. Vei putea privi lucrurile astfel? Preoția așa cere.

Și apoi întreabă-te: „Pot stărui eu în a învăța cu vreme și fără vreme, cu vorba și cu fapta?” Ce ai face, dacă te-ar pări enoriașii și pe tine, ca pe Petru Maior, că s'au săturat de atâta învățătură câtă le dai și vor rugă pe cei mai mari să-ți mai tempereze zelul didactic? Te-ai supăra, ori cu un zâmbet ușor și binevoitor ai continua cu râvnă și mai mare, cum îți cere datoria „cea foarte grea și cu multă grije a preoției?”

Apoi nu pierde din vedere că tu nu-ți poți permite orice-și permite altul, chiar dacă fapta în sine nu poartă prea multă vină sau ceva imoral. Tu nu poți jucă cărți (canoanele apostolești ți-o interzic categoric, v. c. 42), nu poți face chefuri, și încă cu răsunet, cu atât mai puțin în văzul lumii, tu nu poți cerceta reprezentății teatrale „la Tănase”, de cele

Despre tinerețe

I. Elogiul tinereții

Tinerețea este apanajul spiritului; ea nu e o simplă etapă biologică, în viața individului, ci un titlu de noblețe spirituală. Cine înțelege tinerețea numai biologic, acela n'o cunoaște și n'a cunoscut o niciodată. Acela nici n'o înțelege: este opac față de scânteele ei de lumină. Căci, biologic, trăim sub fatalitatea anumitor legi: instinctele își au aici domeniul lor de dominație. Și este o degradare a număr tinerețe, erupția vulcanică a instinctelor, în vălmășagul cărora «tânărul» e o simplă marionetă, interesantă, veselă, dar de compătimit. Tinerețea aceasta are gust de apă tulbure, apă de mocirlă și scadența ei e fatală: oboseala pretimpurie a blazaților și epavelor vieții. Tinerețea n'a fost și nici nu e înțeleasă tocmai pentru că e judecată numai din perspectivă biologică, efluviiile ei de viață, entuziasmele ei jertfelnice, apetitul ei de ideal, fiind interpretate ca un ecou psihologic al gâlgăirilor de energie, ce mustesc în trupul ei. «Anii vor trece; vulcanul se va potoli și răsvrățiții de azi, cumularzii tuturor nemulțumirilor, vor deveni tot așa de comози, de resemnați, ca și aceia împotriva cărora strigă azi», — acesta e verdictul. Și el a fost pus și sub forma sentențioasă a maximelor filosofice: «Zadarnic este orice chin metafizic; la capătul tuturor revoltelor e resemnarea.»

Ceice judecă așa dovedesc că n'au înțeles ce este tinerețea: ei n'au înțeles nimic din taina spiritului. Căci tinerețea este titlul de glorie al spiritului: e oglindirea aspirației lui spre viața veșniciei. Nu vi se pare caracteristic, în acest sens, faptul că basmul popular înjugă în aceeași expresie veșnicia cu tinerețea: — tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte? Este aici sesizarea unui adevăr: tinerețea coboară din țara fără amurg a vieții fără de moarte. Ea e prevestirea unei alte vieți; în pânzele ei suflă adierea de taină a unui veac înnoit. Celce știe să se asimileze acelei vieți, celce devine cetățean al țării de flacără și vis, acela nu cunoaște resemnarea bătrâneții, pentru că a ancorat pe țărâmul veșniciei tinereții. Fatalitatea tinereții biologice este bătrânețea, epuizarea, blazarea și moartea; răsplata tinereții spirituale — participare la tinerețea cea de dincolo de veac —, este tinerețea fără bătrânețe, vigoare permanent vie, entuziasm neîncetat înaripat, învierea în viața veșniciei. Intr'adevăr celce nu cunoaște pentru om alt orizont

decât cel animalic, îl face participant la aceeași soartă, la același non-sens al existenței; dar celce știe — și asupra veracității acestui fapt nu ne îndoiim —, că destinul uman este către o altă lume, acela se smulge din roboteala monotoniei instinctive și se luminează sub zărilor veșniciei tinereții.

Tinerețea e frăgezime spirituală: ochii ei lăuntrici sunt curați ca în cea dintâi zi a creațiunii. De aceea viața ei e o permanentă încântare: toate splendorile naturii, toate culmile morale și spirituale, toate șoptele lui Dumnezeu, toată simfonia aceasta negrăită a frumuseții create și necreate îi tremură unda sufletului, o înaltă și-i umezește ochii de fericire. Oriunde privește, descopere un miracol, o revărsare de lumină cari o farmecă. Cine nu-și aduce aminte de copleșitoarea impresie ce fac asupra acestui suflet tot ceace este frumos, înalt și nobil (o excursie în munți, d. ex.), și cine nu regretă că nu mai poate retrăi clipele acelea de adevărată desfătare spirituală? Da: tinerețea este frăgezime și puritate de suflet. Acesta este fondul receptiv. Iar acest fond înseamnă poartă deschisă spre lumină. Firițiți ceice înțeleg acest lucru, și nu-și murdăresc tinerețea în lăturile pământului! E poartă spre lumină: spre lumina ce se coboară de sus, spre lumina în care e germenul tinereții veșnice. Ceice nu înțeleg acest mare adevăr, această chemare sublimă, își pierd repede nevinovăția, fragezimea spirituală, tinerețea lor se ofilește ca «regina munților», în molozul bălților. Se zic oamenii resemnării în sens greșit, pentru că n'au fost niciodată oamenii revoltelor. Dar fost-a vreodată o tinerețe răsvrătită, muncită sincer de chinul metafizic al unei alte vieți, care a fost nevoită să-și plece fruntea în țărână? Nu cred: chiar dacă unii vorbesc de astfel de drame, aceia, cei învinși, n'au fost deplin sinceri, nu s'au dăruit întregi luminilor divine: au fost jumătăți, nu oameni întregi. Pentru că să recunoaștem, nu e imposibil a realiza un ideal, ci mai curând, de vreme ce pentru aceasta am fost creați, e imposibil să fi lipsit de un ideal. Acesta e destinul nostru; cum ne am lepădat de el? Că biruința nu e ușoară, e adevărat; dar e imposibilă, nu-i adevărat. De aceea zic: tinerețea e puritate, e sete de ideal, e poartă deschisă spre lumină.

Și tinerețea mai e entuziasm, dăruire, eroism, jertfelnicie: acestea sunt

roadele împetirii dintre viață și ideal. Cel mărginit la biologie e sec, e gol, e desert de orice entuziasm, fără capacitate de jertfă, e egoist. Numai sinceritatea neprihănită frământată cu scânteele de steele zămislește eroismul, entuziasmul, dragostea care e în stare să jertfească. Sufletul cutremurat de puterile luminii este plămada unui veac înnoit.

Tinerețea e puritate, e sete de ideal, e dăruire. Aceasta e tinerețea cea adevărată. În această jertfelnicie, frântă din seninătățile cerești, este toată frumusețea și toată tăria tinereții. O astfel de tinerețe n'o poate înfrânge nimeni și ea este biruitoare peste toți și peste toate, pentru că răsare din aplecarea peste veac a tinereții celei fără de moarte.

Să cumpănim bine lucrurile: toate cele ale pământului își au toamna lor tristă; singur Dumnezeu este fără bătrânețe și fără veștețire. În el este deci puterea împimăvărării veșnice, în El harul tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte. Cine nu înțelege acest elementar adevăr, cine nu-și asimilează viața vieții divine, voința, voinții lui Dumnezeu, acela nu cunoaște tinerețea. Căci ea este apanajul spiritului; e lichărire de lumină din Oceanul de lumină de dincolo de veac; e bucurie, pace, încântare, dragoste și jertfă. E înviere. Și preotul trebuie să fie icoana vie a acestei tinereții.

Diacon Nicolae Mladin

Plecarea unei școli dela Sibiu la București

Școala de ofițeri de infanterie din Sibiu, mutată la București, a cedat localul său Universității «Regele Ferdinand I», smulșă din Cluj și trecută la Sibiu.

În 15 I. c. această școală, după o frumoasă activitate de două decenii, și-a luat rămas bun dela cetatea Sibiului, unde fusese adăpostită cu multă cinste și multă dragoste.

În Piața pavoazătă Regele Ferdinand s'a adunat, în dimineața zilei, o mare mulțime de sibieni, în frunte cu reprezentanții autorităților locale și o companie de onoare a trupelor din garnizoană. Sosind și elevii școlii, cu ofițerii și comandantul școlii dl colonel Aurel Runceanu, trupele au fost trecute în revistă de dl general Georgescu Pion, împreună cu I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care a dat arhieresti binecuvântări celor ce plecau.

Profund mișcat a grăit dl general Georgescu Pion, întărindu-ne credința, în marea bucurie ce trebuie să o trăim, de-a

ne vedea frații noștri întorși earăș la sinul țării.

Au vorbit apoi: dl primar Dörr, ca reprezentant al municipiului, dl Sextil Pușcariu rectorul Universității, dl colonel Runceanu zicând că școala nu renunță la Sibiu în nădejdea unei reveniri apropiate.

Ofițerii și elevii Școlii au plecat, cu trenul de 10 și jumătate, spre Copșa Mică-București.

Preotul între ostași

Prin înțeleapta cărmuire a voinței, prin alcătuirea caracterului său, cumpănit, omenos, îngăduitor, țărânel român reprezentă un exemplar de elită al ființei omenitești.

În tulburarea prefacerilor politice de după război, când capetele multor popoare au fost amețite de curente extremiste, bunul simț al poporului nostru nu s'a desmintit.

Cu atât mai vărtos, istoria țării, dusă în sufletul soldatului, va avea darul să trezească în el măreția trecutului; faptele de arme, asemănătoare cu cele ale marilor căpitani ai lumii; luptele, pentru păstrarea unității, prin religie și limbă, sânt comori de care soldatul român trebuie să ia cunoștință, pentru că, la rândul lui, să-și închine cu drag viața spre binele și propășirea neamului.

Pentru ostaș, este în deosebi de mare folos că cunoască desfășurarea evenimentelor istorice în trecutul nostru mai apropiat sau mai depărtat.

Cunoașterea înțelegătoare a trecutului dramatic al poporului român îi inspiră porniri ce duc până la sacrificiul suprem al vieții.

Această forță se câștigă atunci când, pe lângă o instrucție tehnică, se dă ostașilor o îngrijită educație religioasă-morală și patriotică.

Pregătirea sufletului ostășesc, pentru jertfele ce i se cer, cade mai ales în sarcina preotului chemat sub drapel.

Preotul va căuta să aibă cât mai mult contact cu trupa, va intra în cazarma, sau tabăra trupei stând de vorbă cu ostașii, va fi prevenitor în cuvânt și demn în atitudine. Va găsi poate pe unii mahnîți, pe alții îngândurați, va intra în vorbă cu ei, arătând, în cuvinte scurte și calde, ce se așteaptă dela ostașul român.

Preotul va aduce pilde alese și grăitoare din Sf. Scriptură, din învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, din viața Sfinților, precum și a eroilor neamului.

E de dorit ca preotul să aibă la îndemână totdeauna Noul Testament, — și să citească dintr'insul învățăturile pentru ocaziile ce se prezintă...

Pr. Ion Vulcu

„decoltate”. Tu nu poți face întreprinderi cari se razimă pe specularea muncii altora, deci cămătărie și negustorie, fiindcă implică ideea de mincună, de înșelătorie, de câștig ușor și nedrept, de îmbogățire pe spinarea altora; nu te poți ocupa nici de lucruri lumești, de funcții civile, cari după canoane, toate sunt incompatibile cu preoția, afară de școală, de catedră. Acestea nu numai regulamentele, legile, canoanele să ți le oprească, ci înșasă conștiința ta. Căci și dacă în sine nu sunt vinovate totdeauna, dau sminteală, prilej de bănuială, de clevetire, și surpi sau diminuezi vaza preoției. Ești în stare să-ți împui rezervarea clericală, încă înainte de a te preoți?

Când primești să fi preot undeva, înseamnă că tu vrei să intri în viață, în mijlocul valurilor ei și că, prin urmare, ești pregătit suficient! Fă dovada că ești înarmat cu cele necesare.

Și iată am ajuns la o altă latură a chestiunii. Înainte de a vă hotări pentru preoție — că e bine să așterneți pe hărțile „concepțiile” de viață și planurile de cari vreți să vă călăuziți, eventualele „convingeri”. Fiecare să le pună în lumina conștiinței creștinești, cetățenești, naționale și sociale. E ceace am făcut eu, îndată după terminarea cursurilor teologice. Iată ce sunt epistolele, pe cari ați dorit să le cunoașteți. Nu le-am recitat nici de zece ani, — iar acum doar vreo 5—6 din ele,

— dar cred, că multe din celele le-am făcut de atunci și până azi și din ideile și convingerile mele de acum se găsește măcar în germene acolo și nu mi-ar fi rușine să le iscălesc și acuma, deși atunci nu aveam decât 23 de ani. — Făcând și voi ceva similar, vă puteți ispiți cu ce orizont și cu ce pregătire ați intrat în viață. Este un bun examen și vi-l recomand.

Și la urmă după ce ai făcut toate acestea, mai întreabă-te: „Pot eu să-mi iau răspunderea preoției?” Căci repet: Nu e de ajuns să ai concepție aproximativă despre preoție, nici însușirile psihice, fizice și să satisfaci obligațiilor canonică, ci trebuie să te supui unui minuțios, imparțial și foarte sever examen de conștiință. Un Efrem Sirul, profund religiosul și învățatul ascest sirian, se zice, că nu s'a socotit destul de vrednic pentru preoție și nu s'a preoțit. Sf. Ioan Gură de Aur s'a ispițit pe sine și în șapte cărți despre preoție arată cât i se pare de mare a sluji și că nu se crede destul de tare a primi răspunderea ei. Un Th. Carlyle, evanghelistul muncii, sincerității și al tăcerii, părăsește teologia după 2 ani de studii la universitate, spunând: „Cum pot eu să iau asupra-mi răspunderea mântuirii altora?” (Trebuie să întregim: „Când cea proprie e atât de anevoiasă“.)

Sf. Ioan Gură de Aur exclamă, de nu mă înșel, tot în cartea despre preoție;

„Vai, mi se pare că nu mulți preoți se vor mântui!” Dece va fi scris aceste cuvinte atât de grele? Tocmai fiindcă vedea pe mulți luând preoția ușurat, și o luau așa fiindcă nu și-au făcut examenul conștiinței la care vă îndemn eu acum pe voi. Fără rezultatul afirmativ al acestei ispițiri, nu puteți ajunge să fiți numiți de popor: „Omul lui Dumnezeu”, „Sfântul lui Dumnezeu”, „Îngerul lui Dumnezeu”. atribute cari se dau și azi și constituiesc cea mai mare răsplată ce ți se poate da pe pământ.

Căci vedeți, eu nu pot considera preoția o meserie, sau o ocupație de pe urma căreia să câștig traiul meu și al familiei, ci înțeleg pururea să dai, să dăruiești, dacă materializești n'ai ce, spiritualizești, — pururea să scoți din apa vieții și să stâmperi setea de mai bine, setea de dreptate și de nemurirea a oamenilor. Și în domeniul sufletesc, să mă credeți, nu e ca în cel material. Cu cât va da cineva mai mult, cu atâta îi vor crește comorile și i se vor înmulți puterile. Și atunci când înșivă veți constata acest adevăr, veți înțelege și simți cuvintele Domnului: „Mai fericit este a da decât a lua.”

E un rezultat însă la care nu puteți ajunge decât socotind preoția în primul rând problemă de conștiință și punând-o exclusiv în funcție de conștiință.

Meditație

Cu gândul la tinerețe

Vremuri, de grea cumpănă, apasă umerii noștri. Sânt clipe dureroase de frământare și prefaceri.

Un singur lucru rămâne neschimbat: Credința noastră în Dumnezeu cel adevărat. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”.

Ori cât de cumplite ar fi vremile, sufletul adevăratului creștin nu se va sdruncina în veac, căci El, Domnul, este adevărul veșnic.

Acest suflet trebuie ținut într'o neîntreruptă legătură cu Domnul, adăpându-l la fântâna învățăturilor sîntei noastre Biserici.

De aceea, când la ușa sufletului nostru bat gândurile, să luăm bine aminte: să deslușim chemarea lui Iisus și să deschidem. El, bunul Impărat, stă afară și așteaptă. Mântuirea vine dela Domnul Păcii.

Imprejurările, sbuciumate de acum, prevestesc o luptă a cărei asprime va fi biruită de aceia care-și călesc sufletul în focul credinței creștine.

Oțelirea sufletului tinerețului să fie preocuparea noastră principală.

Această oțelire, de suflete tinere se face prin educația religioasă, care se dă în grija factorilor educatori, în frunte cu preoțimea.

Probleme-Recensii-Comentarii

Conferințe preoțești. — Preoțimea ortodoxă română din protopopiatul Sighișoara, s'a întrunit, în 24 și 25 Sept. 1940, în conferință de toamnă, în orașul Sighișoara, sub presiunea părintelui protopop Emilian Stoica, Dupăce, la ora 9 a. m. s'a săvârșit în biserică invocarea Duhului sfânt, a urmat deschiderea conferinței în localul școlii primare de fete, unde părintele protopop E. Stoica, — evocă în cuvinte impresionate, grelele încercări la care a fost supusă țara noastră prin răpirea unor însemnate părți din teritoriul ei, și care fac ca trupul întregii țări să sângereze de durere; — salută apoi instaurarea la cârma țării a noului regim, de numele cărui ne legăm nădejdea în repararea acestor nedreptăți și așezarea țării pe baze adevărat creștine.

Păr. E. Bologa-Mihai Viteazul, citește darea de seamă despre: „Volumul omagial publicat la 20 de ani de păstorie arhierască al I. P. S. Mitropolit Nicolae”. În cadrul acestei dări de seamă se scot în relief alesele calități ale înaltului Ierarh.

Părintele Al. Talabă-Țeline prezintă un referat asupra cărții: „Este primatul lui Petru un privilegiu de drept divin după Noul Testament?” de părintele Dr. H. Cojocaru. Recenzentul scoate în relief argumentele, care le invoacă autorul în dovedirea netemeinicii tezei în susținerea „primatului papal”.

Părintele R. Doctor-Vânători citește tema: Concluziuni practice asupra cărții „Taina Pocăinții” de Dr. Il. V. Felea, iar părintele S. Dobră-Șaeș, darea de seamă despre „Carte folositoare de suflet”. Ambele lucrări au fost ascultate cu viu interes. În jurul lor s'au desfășurat discuțiuni folositoare.

Părintele protopop dă citire adresei I. P. S. Mitropolit Nicolae, prin care părintele A. Stoicovici-Sighișoara este investit a purta brâu roșu, pentru munca depusă la altarul sfintei noastre biserici. Părintele A. Stoicovici emoționat aduce mulțumiri.

Părintele N. Mihai-Criș înfățișează programul de activitate pastorală de iarnă.

Un însemnat punct al conferinței constituie programul de activitate, pe care I. P. S. Mitropolit Nicolae îl comunică preoților spre orientare.

Părintele protopop E. Stoica, după ce împărtășește câteva sfaturi potrivite cu cerințele vremii, ridică ședința. — Pr. Al. Talabă.

— Asociația clerului din tractul Mercurea și-a ținut conferința de toamnă Luni, 7 Octombrie 1940.

După invocarea Duhului sfânt părintele D. Ciuchendea, conducătorul tractului, printr'o substanțială cuvântare a declarat ședința deschisă. În adresa către preoțime a schițat rolul preotului în fața împrejurărilor de față și de totdeauna.

Preotul I. Popa-Boz a citit conferința: Rolul bisericii în viața actuală a neamului românesc. Subiectul a stârnit vii discuții la care au luat parte mulți preoți, cu lămuriri și întregiri. Se relevă latura sufletească și românească, de care are să se ocupe fiecare preot conștient de misiunea sa.

Despre: Ideia națională ca virtute ortodoxă, a conferențiat părintele N. Popa-Blaj. Conferința a fost, temeinic pregătită, și fiecare preot a rămas edificat și mulțumit de felul cum i s'a redat problema aceasta.

Părintele Ioan Marcu-Lupu a prezentat o dare de seamă asupra cărții: Este primatul lui Petru un privilegiu de drept divin după Noul Testament de diacon Dr. H. Cojocaru.

Preoțimea, fiind la curent cu problema aceasta, verifică încă odată dreapta noastră credință strămoșească.

După comunicările de ordine, ședința se ridică. — Preot Aurel Străuț.

— Preoții cercului religios al doilea, din Axente-Sever, protopopiatul Mediaș, de sub conducerea părintelui Ier. Morariu din Vorumloc, s'au întrunit în ședință pastorală în parohia Copșa-Mică în 13 Oct. 1940. Biserica împodobită a primit în sânul ei soborul preoților și mulțimea credincioșilor, peniți să asculte cuvintele Evangheliei izbăvitoare. S'a slujit utrenia și sfânta liturghie, predicând părintele V. Păscariu-Axente Sever, refugiat din Bucovina, despre sămânța cea bună.

După masă a venit în mijlocul nostru părintele protopop I. Crăciun din Mediaș, care și de astă dată și-a dat prețiosul obol de zidire sufletească. După vechernie și sfințirea apei, a vorbit preotul Valeriu Ciora-Valea Lungă despre „Pacea Evanghelică și rostul ei în zilele de azi”. S'a slujit apoi parastasul pus de legionarii din Copșa-mică pentru pomenirea sufletelor de legionari dipăruți. Cu acest prilej Pr. prot. a preamărit dragostea de neam, des interesată, dusă până la jertra de sine a tineretului legionar. Indeamnă pe credin-

cioși la rugăciune, la dragoste față de Biserica lui Hristos, corabia izbăvitoare a neamului din toate timpurile.

În cuvinte frumoase părintele Ieronim Morariu, președintele cercului, mulțumește atât P. C. Sale, cât și fraților preoți, pentru dragostea cu care au răspuns chemării sale. — Părintele Ioan Telea, parohul locului, mulțumește, în numele său și al credincioșilor, colaboratorilor săi pentru sămânța Evangheliei sămănată în sufletul parohienilor. — Pr. Valeriu Ciora.

— În 30 Septembrie 1940, într'o atmosferă de adâncă durere sufletească, pentru sfârșirea hotarelor țării și robia fraților ajunși sub jugul străinilor, preoțimea despărțământului Mediaș, și-a ținut conferința de toamnă în orașul de reședință a tractului.

După doxologia, din sfânta biserică, preoțimea trece la sediul protopopesc, unde P. C. protopop Ion Crăciun, printr'o pătrunzătoare cuvântare, deschide ședința. Participă 17 preoți, scuzându-și absența cei în lipsă.

Se trimit telegrame de omagiu I. P. S. Mitropolit Nicolae și dlui general Ion Antonescu, conducătorul statului legionar.

Intrând în ordinea de zi, preotul Valeriu Ciora citește recenziile asupra cărții părintelui diacon Dr. H. Cojocariu: „Este primatul lui Petru un privilegiu de drept divin după Noul Testament?”.

Lucrarea, studiată temeinic de V. Ciora, redă cuprinsul cărții, reimprespătând teza nezdrușcinată a credinții ortodoxe față de expunerea tendențioasă cu privire la primatul lui Petru și primatul papal.

Urmează conferințele preoților Chirion Marcu și Nicolae Bălăban, asupra temei: „Chemarea preoțiilor în zilele de azi”.

Părintele Marcu descrie durerea sălășluită în inimile tuturor românilor prin răpirea Bucovinei de nord, a Basarabiei, a Dobrogii de sud și a jumătății Ardealului. „Lumina dreptății și a libertății s'a stins iarăși pentru atâția frați ai noștri, cari trebuie să pornească pe drumul Golgotei înaintașilor. Și... începutul s'a pecetluit cu sângele vărsat al noilor martiri preoți și mireni, bătrâni și tineri, batjocoriți și uciși în străzile Cernăușilor, pe plaiurile Bucovinei și Basarabiei, în piețele Huedinului, Clujului, Orăștii, a orașelor și satelor din Săcuime, și a tuturor regiunilor subjugate, unde inima fraților noștri căzuți în robie se închide sub lăcatul durerii, graiul lor în geamătul suferințelor, buzele lor în șoaptele rugăciunilor, cântecul lor în psalmi cuvioși și triste privesc...”

Conferențiarul înșiră evenimentele succedate în țară în ultimele săptămâni, și ca orientare în programul de activitate citește

„Răspunsul dlui general Ion Antonescu la scrisoarea Preafericitului Patriarh Nicodim”.

Aceeaș conferință, a preotului Nicolae Bălăban, expune felul de a fi al preotului ca persoană socială, ca slujitor al altarului în slujbă bisericească, în predică și rugăciune publică, stăruind asupra pastorației individuale.

Urmează îndrumările părintelui prot. Ioan Crăciun cu privire la uniformizarea slujbelor din molitvelnic, cu îndemnurile privitoare la pastorația de toate zilele. — Pr. Ch. Marcu, secr. despărțământului.

Problema cimitirelor

(Urmare)

IV

Și totuși avem o problemă a cimitirelor.

Mormintele din vremea noastră nu mai așteaptă tăcute în jurul bisericilor. Rezoane edilitare ale orașelor și satelor, cu populația sporită, au alungat cimitirele în afara așezărilor omenești. Expulzarea morților este motivată cu argumente sanitare, edilitare, utilitare, artistice, uneori cu delictive comise în contra ordinii publice, — căci polițiile nu rezervă aceste delictive numai pentru cei vii — și li se mai atribuie și alte delictive, care motivează expulzările altor făcători de rele. Toată lumea crede că cimitirele trebuie să fie în afara așezărilor omenești și cu «au trecut vremurile evului mediu când bisericile adunau în jurul lor mormintele credincioșilor». Dacă ridici cuvântul pentru readucerea cimitirelor în jurul bisericilor, vei întâmpina împotrivirea tuturor, chiar și a oamenilor bisericii. Astfel cred că cuvântul meu trebuie să-l adresez în primul rând lor.

În anul 1913, propaganda sectară era înfloritoare în regiunea Aradului. Dolarii americani, propagandiștii și maculatura propagandistă se revărsară din abundență asupra acestei regiuni cu încuviințarea tacită, uneori activă, a organelor administrative ungurești. Francmasonii orașului Arad au început o propagandă activă în contra cimitirelor românești din jurul bisericuțelor situate pe dealuri. Ziarele scriau zilnic: «Apele se scurg și infectează izvoarele». Datele statistice confecționate în adunările francmasonice arătau acest pericol pentru toate satele românești. Statisticile acestea nu se refereau la nici unul din puținele sate cu populație ungurească. Nu-i durea inima decât de biata populație românească. S'au luat măsuri administrative pentru strămutarea cimitirelor sătești la

Cum va străluci chipul lui Hristos în ochii slujitorului, așa își vor urma oile păstorul. Domnul Iisus Hristos, prin pilda sfințeniei vieții Sale, a cucerit întreg pământul.

O, de ne-am întoarce toți preoții inima spre „Omul durerii”; — în aceste zile ale durerii, am auzi glasul Blandului Păstor: „Vestiți din zi în zi mântuirea Domnului”, (Ps. 26, 2). Vestiți neamului vostru să se îmbrace în neprihănire, și va primi iertare și răsplată.

Să ne înarmăm cu râvna apostolatului strămoșilor noștri, destupând izvoarele cucerniciei, ale rugăciunii rostită cu genunchii îndoiți și fruntea rece de sudoare.

Să mergem zilnic la „fântâna cu apă vie”, ca să cerem dela Domnul putere și înțelepciune.

Prin gura proorocului Isaia ni se spune: „Mă uit și nu este nimeni care să proorocească și care să poată răspunde, dacă-l voi întreba” (Isaia 41, 28). Numai cel ce viețuiește în Domnul, cel ce simte și lucrează sub umbrirea vocii Lui, va putea răspunde oricând și la orice întrebare.

Să ne înmănușăm forțele, să ne însușim de duhul lucrării cu care să putem avea răspuns de laudă, — și în orice clipă să putem zice cu apostolul Pavel: „Slujitor al Domnului Iisus întru popor am fost, cu slujbă sfântă lucrând Evanghelia lui Dumnezeu, ca să fie jerfa poporului bine primită, sfințită întru Duhul sfânt”, (Romani, 15, 16).

Pr. Miron Maier-Brăteii.

Fiara apocaliptică 666

(Sfârșit)

(4) Căci împotriva acestei păreri se opune întreaga demnitate a cărții, ca și avertismentul solemn ce se dă cetitorului în acest verset. Pentru creștini era important ca să afle cât mai repede și cât mai sigur despre ce era vorba. Și pentru a afla aceasta, ei dispuneau de mijloacele necesare și anume gematria. Prin „număr de om” înseamnă că cifra corespunde numelui sau calității unui om determinat.

De sigur că ceea ce a făcut pe sf. Ioan să recurgă la „gematria”, n'a fost numai faptul că ea era în uz în vremea aceea, ci mai ales dintr'o anumită prudență. El vedea cum la orizont se profilează o violentă persecuție împotriva creștinilor și voia să-i avertizeze. Însă această avertizare el trebuia să o facă în așa fel, ca să rămână cu totul obscură păgânilor, dacă cartea le-ar fi căzut în mână. Evident că el a trebuit să evite orice posibilitate sau motiv, pentru ca creștinii să nu fie executați din cauza aceasta de la majestate. Pentru aceasta el a trebuit să recurgă la procedeul obscur al „gematriei”. Intrucât însă o gematrie e susceptibilă de interpretare printr'un infinit număr de nume, se înțelege că creștinii au trebuit să fie lămurăți într'un fel, că despre cine e vorba. Și cu siguranță că ei au fost preveniți de aceasta.¹

¹ Idem. Le P. E. B. Allo p. 193.

Explicațiunii, că aici este vorba de Cesar Nero, scris cu litere ebraice, i-se aduce unele obiecțiuni. Și anume se spune că acest nume trebuie scris complet, cu „iod”, ca să fie o „scriptio plena” și în acest caz el nu mai dă cifra de 666, ci 676. Exegeții declară că această obiecțiune n'are o prea mare valoare, pentru că scrierea defectivă, adică fără iod, era obișnuită în acel timp la rabinii. Și sf. Ioan, a putut intenționat să aleagă aceasta tocmai ca să ajungă la cifra simetrică de 666. După a doua obiecțiune se spune, că pentru că să se ajungă la numele lui Cesar Nero, trebuie să se folosească alfabetul ebraic, într'o scriere greacă, care era destinată unor cetitori cari nu știau evreește. Nici această obiecțiune nu-i prea puternică, căci am văzut cum Irineu s'a folosit pentru o gematrie de alfabetul ebraic, și cu atât mai mult a putut face aceasta sf. Ioan, care era un iudeu creștin. Rămâne însă puternică obiecțiunea, în ce privește cetitorii din Asia Mică ai apocalipsei, care desigur că nu cunoșteau limba ebraică. Și această greutate dispare, dacă ne gândim la presupunerea ce am făcut-o mai sus, că sf. Ioan a trebuit să-i avertizeze într'un fel oarecare cetitorii despre secretul procedurii sale.

Având în vedere împrejurările exteriore, când sf. Ioan a scris apocalipsa, înțelegem că el a trebuit să-i dea un caracter criptografic și că deci el n'a putut

să dea în scris cheia deslegării. „Însă la lectura publică, într'un local cu grijă închis, anagnostul, instruit de cel care a adus scrierea din Patmos pe continent, putea foarte bine să orienteze pe credincioși și chiar să le spună: „E vorba de numele lui Nero, scris evreește, transmiteți acest secret din gură în gură”.

Pe lângă aceasta în papyrus-ele magice grecii se foloseau de literele ebraice pentru a exprima lucrurile misterioase.

În acest verset celebru, este netăgăduit o gematria. Însă cum observă mai mulți comentatori, aici mai poate fi vorba și de o „isopsefie”. Într'adevăr numărul de 666 era deja expresiunea unei entități eshatologice. Apoi această cifră — indiferent de orice gematrie — putea să aibă un înțeles al ei, determinat, de acea mistică a numerilor, de care a fost vorba în cele precedente.

În acest caz sf. Ioan spunea cetitorilor săi: „Printre numele oamenilor cunoscuți, descoperiți unul care valorează numericeste 666, cifră a cărei semnificație voi o cunoașteți; când îl veți găsi, veți înțelege cu totul ceea ce eu înțeleg prin fiară; acela va preciza raportul concret, când veți fi puși în fața ei; veți ști sub ce formă și în cari împrejurări viziunea mea trebuie să se aplice la voi și în același timp veți putea întrevedea soarta ce o

¹ Idem. Le P. E. B. Allo. p. 213.

o anumită distanță de sate și mai ales de biserică.

In timpul acestei etervescențe sectare, într'un sat românesc au rălăcit opt români ortodocși la cea mai bănoasă sectă. Alegerea unui nou preot în acea vreme a nemulțumit o parte a poporenilor și alți 40 familisti amenințau că se desfac de legea lor strămoșască. Predicile entuziaste ale tânărului preot erau de pușin efect în fața propagandei sectare înfețată și alimentată din multe părți. In acele zile, Dumnezeu a chemat la sine pe unul dintre rălăciți. Predicatorul sectarilor a alergat să-și întărească mica turmă și să facă prohodirea mortului după normele lor. Familia mortului era în grea cumpănă, căci ar fi voit ca mortul să fie înmormântat lângă soția lui, în mormântul de lângă biserică. Preotul s'a opus și a spus «necredincioșii se înmormântează în câmp cu vitele, nu în cimitirul credincioșilor». Atitudinea preotului a fost mântuitoare. Toți sectarii au revenit la legea strămoșilor lor și au fost cei mai buni creștini.

Ce s'ar fi întâmplat dacă satul avea cimitir comunal, sau dacă secta era destul de puternică să aibă un cimitir propriu?

V

Am văzut destui oameni buni și toți pușin sensibili la meditații și practice sufletești, oameni cari în goana lor după avere și bunurile lumesti și-au uitat cu totul de biserică, dar cari după ce au îngropat primul lor mort, după ce au vărsat primele lacrimi pe un mormânt lor scump, au înălțat smeriți ochii spre cer. In fața morții și cei mai necredincioși sunt puși în fața Eternității și se sbuciumă neputincioși. In astfel de momente, cuvintele mângâitoare ale molitvelnicilor sunt mai puternice decât toate predicile și sofisteriile ereticilor. Luni de zile, gândurile lor aleargă după cei duși și dacă locul de veșnică odihnă este în preajma bisericii, împreună cu pașii lor se îndreaptă și sufletele spre biserică. Iși dau seama că nu peste mult se vor odihni și ei în același loc, și vor privi cu alți ochi lăcașul Domnului, nevoile comunității bisericesti și pe slujitorii altarului.

La slujbele ce se fac morților vor putea lua parte și alți credincioși cari au asistat la ceremoniile religioase și fiecare își va aduce aminte de morții lui scumpi, de îndatoririle lui față de înaintașii lui și de clipele când Domnul îl va chema la sine. Cine va putea uita cimitirele bisericilor luminate de mii de luminări din Sâmbetele Paștilor? Eu cred că omul are alte preocupări sufletești, când trece printr'un cimitir așezat în jurul altarului, și altele când trece prin un cimitir isgonit afară de sat. Pentru noi cari fim cu sfințenie la biserică noastră, nu poate fi indiferent dacă

cimitirul este lângă biserică, sau în câmp. Strămătarea cimitirelor din preajma bisericilor este un triumf al francmasonilor cari fac statistici sanitare.

VI

Dar cum stăm cu primejdia infecției viilor din partea morților?

In cursul vremurilor, omenirea a trecut peste multe flagele și a avut să lupte cu multe molime, pe care cei vii le-au dat unii altora. Cei morți de boale infecțioase mai infectează până când nu sânt dați pământului. Din morminte, germeii infecțioși nu mai străbat la suprafață. Dacă morții ar fi izvoare de boale infecțioase, ar mai trăi omenirea? Soarele, acizii humici și mai ales miliardele de protozoare, cari fac baza vieții dela suprafața himei pe care viețuim noi, și cari se hrănesc cu bacilele mai mici decât ele, distrug în foarte scurtă vreme orice germene periculos. R. Francé a constatat că în fiecare gram de sol se găsește peste 30.000 de protozoare. Aceste viețuitoare invizibile cu ochi liberi, pregătesc solul productiv, curăț și distrug toate resturile organismelor în descompunere și dă baza noii vieți, a cărei menire după porunca Creatorului este să crească, să se înmulțească și să ia în stăpânire pământul. Cei vii să nu se teamă de infecția celor morți, ci de infecția morală a celor vii.

Dar se vor cita cazuri când pământul infectat de tetanus, de antrax, etc. a transmis infecția vietăților cari au venit în contact cu solul infectat. Cazurile nu sunt prea dese și nici odată nu se citează că infecția ar fi venit din cimitire. Hoiturile animalelor astupate cu o pătură de pământ de o palmă grosime, în mod natural este un pericol pentru vietățile dela suprafață, dar morții îngropați la adâncimea corespunzătoare, nu mai sunt nici un fel de pericol pentru cei vii. Nu avem decât să ne amintim de multele cimitire în toate părțile pământului, de mulțimea noroadelor, cari au trăit sănătoase pe acest pământ în preajma acestor cimitire, ca să ne dăm seama cât de greșit sunt aceia, cari cred că cimitirele sunt focare de infecție. Agenții sanitari cari văd microbul în tot locul, cari dau lumii regule de igienă, ar trebui să cunoască mai deaproape admirabila întocmire a lumii create, care are pentru toate rélele mijloace de îndreptare. Microbii sunt combatuți de natura însăși prin razele solare, prin acizii humici ai solului și prin microorganismele cari descompun toate resturile organice cari ar putea împiedeca noua viață.

Nu combatem regulele igienice ce ni le prescriu igienistii noștri, ci exagerările lor.

(Urmează)

Prof. Victor Stanciu

rezervă, Dumnezeu care vă păzește, acestui antihrist.¹

Nu trebuie să se ignoreze și faptul, cât de răspândită era în acea epocă legenda lui „Nero redux” sau „Nero redivivus”. Lumea creștină ca și cea păgână era stăpânită de credința că Nero va reveni în curând. Aceasta explică și izbânda câtorva pseudo-Neroni. Chiar și după 3 veacuri exista credința că Nero se va întoarce personal, în calitate de antihrist. Și dacă profeția despre întoarcerea lui Ilie s'a împlinit și a găsit realizarea în sf. Ioan Botezătorul, apoi putem spune că și Nero a reinviat în fiecare din succesorii săi, căci fiecare din ei a avut ceva din caracterul lui și a fost deci un Nero redivivus. Astfel Tertulian a numit pe Domițian „frântură din Nero”, în ce privește cruzimea lui. Iar în Roma Domițian era numit „Nero cel pleșuv”.² Fiara deci a fost designată prin numele împăratului, care a intrupat în cel mai înalt grad caracterul „vicios, crud, despotice și persecutor”. El era expresiunea tipică a răului, antichristul perpetuu — căci fiecare urmaș al său era adorat ca un Nero reinviat. Un fapt foarte important și

¹ Idem. Le P. E. B. Allo. p. 193.² F. V. Farrar, p. II-a, pg. 236.

care întărește și mai mult această explicațiune, este cel evidențiat de Renan, că în Armenia numele lui antichrist este Neren.

In sfârșit se mai susține, că prin acest număr se face aluzie și la cele 6 milenii — durata vieții pământești — în care antichristul are putere să lucreze. Ideea aceasta își găsește expresiunea încă la Irineu. In acest caz, fiara cu numărul 666 reprezintă tot răul trecutului, a celor 6 milenii. Aceasta se învederează și mai mult, dacă facem comparație cu lucrarea celor 7 trâmbițe și a celor 7 cupe. Din acestea nu sună decât 6 și se varsă numai 6 cupe, căci atunci când sună a șaptea cupă, de fapt se marchiază sfârșitul: „Sfârșitu-s'a”. Ceeace înseamnă că numărul 6, aici 666, reprezintă întreaga durată, întreaga evoluție a istoriei...

Prin urmare, fiara numită Neron, va dura sub forme schimbate până la sfârșit. In consecință numărul înseamnă în același timp — lunga durată până la Parusia Domnului și caracterul incomplet și precar al lui antichrist, pe care Hristos îl va nimici.

Astfel cifra de 666 are o îndoită semnificație de valoare mistică consacrată și de expresiune numerică a numelui împă-

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae s'a reințors Luni, 14 Octomvrie 1940 la reședință.

Sub numele de „Pro Transilvania” a luat ființă, în 8 I. c., o asociație pentru promovarea intereselor culturale, sociale și economice ale românilor din Transilvania. In consfătuirea finută s'a citit și aprobat statutul asociației, cu sediul în București și cu viitoare filiale în diferite localități din țară. In comitetul executiv au fost aleși dnii: Iuliu Maniu, C. I. C. Brătianu, A. C. Cuza, Gh. Brătianu, Dr. C. Angelescu, Stelian Popescu, Al. Lăpețu, Emil Ghilezan și alți frunțași ai vieții politice.

Preoți refugiați din provinciile evacuate au mai fost repartizați, pe la parohiile din Eparhia Olteniei, în număr de 150. Total, cu cei publicați în numărul precedent al ziarului nostru, 563 de preoți.

C. preoți să stea în fruntea mișcării Oastea Domnului

Nr. 927—1940 (62) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a, **Porumbacul de sus răsăritean**, din protopopiatul Avrig, județul Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola uzitată în parohie.
3. Sesiune parohială de 4 jug.

Cererile de concurs, însoțite de documentele regulamentare și de incuviințarea de candidare a P. V. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Avrig, în termenul fixat.

Concurenții se vor prezenta, cu avizul prealabil al oficiului protopopesc într'o zi de Duminecă sau sârbătoare, în parohie, pentru a se face cunoscuți poporului.

Făgăraș, la 11 Octomvrie 1940.

Pavel Borzea
adm. prot.

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte

ediție nouă primentită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale

ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100—
De vânzare la Librăria Arhidiecezană Sibiu

Modificarea unor dispoziții

S'a publicat următorul decret-lege: Articol unic. — Articolul I, punctul e), alineatul 5 din legea pentru organizarea ministerului cultelor și artelor (din 1937) se modifică precum urmează:

«Chiriarhii vor putea hirotoni pe toți candidații la profeie absolvenți ai Academiiilor teologice, licențiați și doctori în teologie, care îndeplinesc condițiunile canonice, dacă aceștia, cerând hirotonia, vor declara în scris că nu au nici o pretenție la salar bugetar, până la înființarea de parohii noi, în care ar putea fi plasați. Acei hirotoniți în aceste condițiuni vor avea însă dreptul la venitul epitrahilului, în parohiile, unde vor fi așezați după hirotonie.»

Nr. 725/940 (61) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Ilimbav**, protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu grădină de 800 st. p. (Până la eliberarea casei parohiale, maximum în toamna anului 1941 sau primăvara lui 1942, parohia pune la dispoziția noului preot o casă închiriată corespunzătoare.)

3. 16 jug. 1268 st. p. sesiune parohială, arător și fânaț, din care 8 jug. comasat și restul necomasat. Pământ de calitate foarte bună.

4. Una soarte lemne de foc gratuită din pădurea comunală.

5. Venitele stolare obișnuite în tract. Cererile de concurs, însoțite de incuviințarea de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc și de actele prevăzute în Regulamentul pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Agnita, în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc într'o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, pentru a slui, predica și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Oficiul protopopesc ortodox român Agnita, în înțelegere cu consiliul parohial.

Agnita, la 18 Septemvrie 1940.

Emil Păcală
protopop

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul Telegraful Român

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericesti, să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

Pr. Aurel Radu

¹ Ibid. Le P. E. B. Allo, p. 194.